

АРТЮР РЕМБО ПИЯНИЯТ КОРАБ

Превод от френски: Пенчо Симов, 1978

chitanka.info

*Заслизал по Реки безстрастни, аз усетих:
не ме влекат момци от тези брегове —
от индианци те на прицел бяха взети
и вързани на кол със ярки цветове.*

*Не ме е грижа кой влекач ме направлява
с товар — английски плат и фландърски жита
Щом с екипажа мой се свърши тази врява,
потеглих пак и сам потърсих си целта.*

*Сред приливите аз се втурнах без уплаха,
от мощния им рев не чувах нито звук
и полуострови откъснати летяха,
невиждали преди по-славен хаос тук.*

*Пробуждането ми благословиха хали,
като тръстика лек, танцувах сред вълни —
уж все за жертви те са жадни, но едва ли
помислил съм за кей през тези десет дни.*

*Със сладостта на плод в устата на детето
зелената вода във трюма ми се вля,
от винени петна изми ме, при което
разпръсна надалеч кормило и гребла.*

*И цял се потопих във морската Поема,
просмукала звезди, блестяща с млечен сок —
в зеления лазур, чиято шир приема
удавника честит по пътя му дълбок,*

*чиято шир в екстаз и ритъм все не спира
и синьото пламти под лъч от ален ден
и с по-голяма мощ от алкохол и лира
назрява любовта с горчив и розов тен.*

*Познавам небеса от мълнии раздрани,
течения, тайфун, крила на гълъб бял
в зори, а после нощ; видях сред океани
каквото мисли си човек, че е видял.*

*Видях и слънцето с мистичен страх покрито
над морави петна като от кръв след сеч;
като античен хор тълпа вълни, които
напомняха черти на щори отдалеч.*

*Мечтах зелена нощ, от сняг опиянена,
мечтах целувки аз по морските очи
и изблика на сок и песента стаена
на изгрев жълт и син от фосфорни лъчи.*

*Подир прибоя в бяг не смогнах да откроя
през дълги месеци, че могат с ярък чар
сияйните нозе на не една Мария
да надделяят пак над Океана стар.*

*Видях Флориди най-невероятни, слели
очи на ягуар с цветя, или тела
човешки със дъги като юзди на цели
смарагдени ята с разперени крила!*

*Попаднах на блата — безмилостни капани
с по цял левиатан в тръстиките загнил,
пропадащи води посред вълни смълчани —
край водопаден рев на бездни аз съм бил!*

*Съгледах ледници, небе от пламък цяло,
засядане със гръм в крайбрежните скали
и ароматен лес, гигантски змии, с тяло
разкъсвано без жал от дървеници зли...*

*Бих искал на деца да мога да покажа
как златни рибки в миг запяват с глас край мен,*

как пяна от цветя ме плиска, как от плажа
ме грабват ветрове и пак съм окрилен.

Морето — мъченик на полюси и зони,
за мене люлка бе със вопъла си плах
и плисваше към мен от сянка анемони —
жена на колене като че бях пред тях...

И полуостров бях, полюшвах с ласка мека
кресливи птици, в миг отлитащи на път;
догдето плавах тъй, удавници полека
край мене заднишком се спускаха да спят!...

А аз — самотен шлеп, в безптичните простори
на мощен ураган загубен без следа,
за цял Ханзейски флот, за всички монитори
недостижим съм аз, опиянен с вода;

свободен и димящ, с мъгли на борда взети,
аз, който бях пробил червени небеса,
понесъл конфитюр, обичан от поети —
от слънце лишеи и от лазур роса;

безспирно тичащ — лист, когото вятър брули,
отломък дъсчен; луд изпращан със рояк
от морски кончета, догдето гневен юли
събаряше с топор едно небе от лак;

аз, който тръпнех цял, усещайки нагони
на диви зверове и Маелцром проклет,
аз — свикнал в син покой безкрайност да ме голи,
Европа закопнях и дъвен паранет!

Край звездни суши бях! Край острови, които
разтварят небеса пред пътника крилат.
— В бездънната им нощ ли бягах упорито,
от златни птици хор, о Мощ на бъден свят?

*Но стига плач! Печал във всяко утро има
и всеки лунен сърп е тъй жесток за мен:
със дрямка ме опи любов неизцерима.
Да зейне моя кил! Да бъда потопен!*

*Мечтая за вода, но европейска — тя е
студен и черен вир, край който със печал
надвесено дете по залез си играе
със своя кораб лек и пеперудобял.*

*Не искам, о вълни, плътта ви да ме мята,
с търговци на памук да влизам пак във спор,
да виждам гордостта, развяна в знамената,
крайбрежни светлини да впиват в мене взор!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.